

Afgift; det har hvilet paa alle Kommunens Behoere, og det har tillige haft dette ved sig, at dets Størrelse i Tilfælde af Uenighed er bleven fastsat ved de kommunale Autoriteter. Og denne Afgift har dette særlige Mærke med de kommunale Afgifter, at i Fald den ikke bliver betalt, kan den inddrives ved Udpantning. Vi staa altsaa her over for en Afgift, som i mange Henseender falder sammen med de kommunale Afgifter og dette har ogsaa ledet til, at man i Virkeligheden administrativt er gaaet til Afløsningen af Højtidsofferet paa en saadan Maade, at det er gaaet over til i visse Henseender at blive en kommunal Afgift. Altsaa, der har jeg ingen Betænkeligheder. -- Men ganste anderledes stiller det sig rigtig nok, saa snart jeg kommer til Afløsningen af Accidenserne, saa søger jeg forgæves efter noget som helst Fællesskab mellem Forpligtelsen til at svare disse Accidenser og Forpligtelsen til at erlægge Afgift til Kommunen. Der er ikke noget Punkt, hvor man kan sammenstille det ene med det andet. -- Spørge vi da først og fremmest om Forpligtelsen til at svare disse Afgifter, saa er det jo netop noget særregent ved Accidenserne; at Forpligtelsen til at betale dem saa at sige slet ikke eksisterer. Seg skal ikke komme nærmere ind paa dette, at Accidenserne i Virkeligheden er en frivillig Ydelse, men jeg vil gerne kun fremdrage et enkelt Forhold, og det et Forhold, som har særlig Betydning her, fordi jeg tror, at Præsterne netop derigennem saa en større Del af deres Accidensindtægter. Det er de Accidenser, der skalde for Begravelser. Man kunde jo sige her, at det er dog en almindelig Afgift; vi skulle jo alle dø og ogsaa alle begraves. Seg skal ikke hænge mig i, at vi nu have faaet Vignering, og at Kirken har indtaget et Særstade over for Vigneringen, der gør, at Gejstligheden som Regel jo ikke medvirker der. Men jeg tror rigtignok, at Forholdet er dette, at medens selve Begravelsesakten, nemlig Jordpaakastelsen, ifølge Lovens Regel er stillet saaledes, at Præsten ikke derfor maa tage noget Vederlag, saa er den Ydelse, som Præsten faar, en Ydelse for Digtalen, og Digtalen maa Præsten ikke holde med mindre det begæres. Saaledes er Lovens Regel. Det er derfor en ganste særlig Ydelse, der tilkommer Præsten her ved Digtalen, en Ydelse, der gives ham, naar han udfører denne Handling ifølge særlig Begæring. Men saa søger Loven til, at det er Præsten forment at foreskrive, hvad og hvor meget der skal ydes, og dette er ham forbudt under Embeds Fortælfelse. Naar nu Præsten slet ikke kan foreskrive, hvad der skal

ydes, saa er det jo allerede deraf en simpel Følge, at det Beløb, som kan tilkomme ham, om man vil sige saa, for Digtalen, i ethvert Tilfælde ikke kan inddrives ad Retzvejen. Thi skal det inddrives ad Retzvejen, maa der begyndes med en Klage, og i den Klage maa Præsten foreskrive, hvad han skal have, og hvad den anden skal yde, og derved kommer han jo i Strid med dette strenge Forbud i Loven. Det er en af disse Accidenser, om hvilken det er givet, at det er en frivillig Ydelse i den Grad, at den ikke kan indtales ad Retzvejen, og jeg skulde tro, at det samme gælder de andre. Men lad os nu antage, at en Præst i 10 Aar i Gennemsnit har modtaget for Digtaler et Beløb af 100 Kr. Saa vil jeg spørge de Herrer: Hvad Rimelighed og Billighed er der nu i, at herefterdags skulle Kommunerne betale ham disse 100 Kr., som han har modtaget, som sagt, som en aldeles frivillig Gave. Seg tror ikke, at nogen vil kunne paavise mig en fyldestgørende Grund til, at den Indtægt, en Præst har taget paa den Maade, herefterdags skal ydes ham gennem en tvungen Vigning udført ad kommunal Vej. Her mangler som sagt dette, at det er en Rejsydelse, her mangler det, at Ydelsen overhovedet kan inddrives, og der mangler det, at Ydelsens Størrelse overhovedet kan fastsættes.

Seg bestrider jo slet ikke det ønskelige i, at man kunde komme bort fra Accidenserne. Det er ikke dette, jeg skal ytre mig imod, thi det vedkommer mig ikke. Men det, som jeg her har udtalt mig om, er alene dette Spørgsmaal, om man, naar man vil gaa til en Afløsning af Accidenserne, da vil gaa til at lægge dem over paa Kommunen som kommunal Afgift. Det er dette, som jeg gerne skulde have en tilstrækkelig Grund til, og den forekommer mig slet ikke at være kommen frem. Det er jo ikke tilstrækkeligt i saa Henseende at sige: Ja, naar det er ønskeligt og hensigtsmæssigt at komme til en Afløsning af den Afgift, maa den jo lægges et Sted, og saa tage vi Kommunerne, for der haves jo to andre Uveje ved Siden af. Den ene er den, at Staten tager Afløsningssummen, og den anden, at vi lade det blive, som det er. Det hensigtsmæssige er det jo ikke nødvendigt at opnaa, man kan jo blive ved med den Tilstand, som nu foreligger. Seg skal altsaa som Kommunernes Falsmand meget fra raade, at man gaar til Flertallets Vn-dringsforslag, for saa vidt dette vil indføre en Afløsning af Accidenserne.

Endnu skal jeg blot tillade mig et Par Ord med Hensyn til et Forslag, der er